

РЕШЕНИЕ

№ 16484

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1202** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Е. Б. С. с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ап. 48, против Заповед № GRAM-2238051 от 13.01.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП, издадена от автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи.
По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед се претендира отмяната ѝ. Защитната теза на оспорващия се основава на твърдение за непълнота в описанието на фактическата обстановка и конкретно липсата на описание на пътната обстановка, лошите метеорологични условия и състоянието на пътната настилка. Жалбоподателят отрича да е извършил вмененото му с Акт серия GA № 4693920 от 13.01.2026 г. административно нарушение. Доводите в жалбата се поддържат в съдебно заседание от упълномощения по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата процесуален представител – адв. С. Е., която ги допълва с твърдение, че в заповедта не е посочена конкретната правна квалификация на нарушението, не било посочено кой фактически състав от закона бил нарушен, не била конкретизирана и административнонаказателна разпоредба. Претендират се разноски.
Ответникът - автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, в писмена защита от юрисконсулт С. К. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна

следното:

С Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4693920 от 13.01.2026 г. е констатирано, че на същата дата, около 01:38 ч. в [населено място], [улица], при автобусна спирка „Златните мостове“, Е. Б. С. управлявал лек автомобил "БМВ 120 И", с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. Е. С., като използвал пътищата отворени за обществено ползване за други цели, а именно умишлено повишава скоростта на МПС и принудително форсира двигателя на автомобила, няколкократно изменя посоката на движение наляво и надясно, като изгубва сцеплението на автомобилните гуми с пътната настилка, с което създава непосредствена опасност от възникване на ПТП и застрашава живота и здравето на останалите участници в движението. Съставилият АУАН е квалифицирал деянието като нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. С акта е иззето свидетелството за управление на водача. Нарушителят е подписал акта, като е дал следните възражения: „не съм правил предпоставки за ПТП и не съм застрашавал живота на никого, не е било умишлено“.

Въз основа на АУАН, Д. Т. Л. на длъжност автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, е издал оспорената в настоящото производство заповед за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Заповедта съдържа препращане към АУАН с възпроизвеждане на фактическите установявания в него.

В съдебното производство са приети като доказателства по делото приобщените с административната преписка документи, включително заповеди, установяващи материалната и персонална компетентност на издателя на ЗППАМ. В съдебно заседание е разпитан свидетеля Г. Н. Н.. Същият заявява, че решението за пътуването до „Златните мостове“ е било взето спонтанно. Поради заледената пътна настилка автомобилът поднесъл, което е наложило водачът да спре и да включи аварийните светлини. Свидетелят отрича двигателят на автомобила да е бил форсиран. Уточнява, че полицейският патрул е пристигнал непосредствено след спирането на автомобила, като по това време не е имало движение по пътя, а атмосферните условия са били при минусови температури.

При така установеното от фактическа страна, се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

В съответствие с чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи /л. 36/, на основание чл. 165 ЗДвП, е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на

МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2022 г. /л. 35/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 34 заповед № 513з-9751/13.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Обжалваната заповед е обективизирана в писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. Неоснователно е възражението в жалбата за непълнота на фактическите констатации, доколкото липсващите според жалбоподателя обстоятелства относно пътната настилка, пътната настила и метеорологичните условия не са елемент от състава на нарушението, за което е приложена ПАМ. Позоваването им на тях обслужва защитната теза на страната, поради което наличието им следва да се установи от нея със съответните доказателства. Същевременно АУАН и ЗППАМ съдържат достатъчно конкретика във връзка с поведението на водача. Посочени са както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. Като правно основание в обжалваната заповед е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП. От фактическа страна, както се посочи, са описани обстоятелствата, относими към визираните в посочената норма материалноправни предпоставки за налагането на ПАМ, вкл. се съдържа препращане към съставения АУАН, което е напълно допустимо. Посочени са и разпоредените с акта правни последици, респ. волята на административния орган, а именно: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач – СУМПС[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца. В противоречие с твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя е конкретизирана и нарушената административнонаказателна разпоредба – чл. 104б, ал. 2 и чл. 175а, ал. 1 ЗДвП. Последната разпоредба е сред изрично посочените в състава на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП. В този смисъл, неоснователно е твърдението за липса на конкретна правна квалификация на нарушението, вкл. и на нарушената норма.

Визираната в оспорената заповед като правно основание норма на чл. 171, т. 1 б. "з", "дд" ЗДвП е нова и е влязла в сила от 07.09.2025 г., като съгласно същата за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2. Фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „дд“ ЗДвП включва две материалноправни предпоставки. Първата предпоставка е управление на МПС от жалбоподателя като негов водач. Втората предпоставка е извършено от водача нарушение по ЗДвП, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС. В случая визираното в разпоредителната част на заповедта нарушение е по чл. 175а, ал. 1, във вр. с чл. 104б, т. 2 ЗДвП за използване пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Безспорно по делото е качеството на жалбоподателя като водач на МПС – предмет на извършената на 13.01.2026 г. проверка. Относно втората предпоставка в процесната заповед е отразено, че същата е издадена поради извършено

нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, който предвижда забрана за използване пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Санкционната разпоредба за нарушение на това правило се съдържа в чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „дд“ ЗДвП и съгласно същата наказва се с отнемане на СУМПС за срок от 12 месеца водач, за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2. Следователно в случая ПАМ е приложена за констатирано нарушение - за използване пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Не се установява при издаването на заповедта да са допуснати съществени нарушения на производствените правила.

Оспорената заповед е съответна и на материалния закон. Същата е правно обоснована с разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „д“ ЗДвП, чиито правни последици се свързват с временното отнемане на СУМПС на водача. Цитираната разпоредба правилно е издирена и приложена от органа. В случая ПАМ е приложена във връзка с констатираното управление от жалбоподателя на МПС чрез използване пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Възприетото от ответника повишаване на скоростта на автомобила и последвалото от това поднасяне на автомобила се отрича от жалбоподателя. Защитната му теза обаче се основава единствено на свидетелските показания на приятеля му Г. Н., чиито сведения съдът преценява с оглед възможната негова заинтересованост и съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, вр. чл. 144 АПК. Ето защо не може да се счита и че нарушението не е доказано. Излагането в хода на съдебното производство на версия, различна от представената пред контролните органи, съдът определя като защитна. В тази насока следва да се отбележи и че несподелима е тезата за липса на субективен елемент при извършването на нарушението. Факторите климатични условия и състояние на пътната настилка, изтъкнати в хода на съдебния процес, без да се подкрепят с надеждни и достатъчно убедителни доказателства, от които да се направи категоричен извод, противоположен на възприетия от ответника, не са релевантни. В ситуация като развилата се в нощта на 13.01.2026 г., оборването на установеното от контролните органи следва да се основава на солидни доказателства, а не само на свидетелски показания на приятели на адресата на административния акт.

Във връзка с горното е нужно да се има предвид, че процесната ПАМ е наложена въз основа на констатациите по съставен АУАН, който акт представлява допустимо доказателствено средство по смисъла на чл. 39 АПК. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, АУАН се ползва с презумптивна доказателствена сила относно отразените в него факти и обстоятелства, които в настоящото производство могат да се оборват с всички доказателствени средства. В случая жалбоподателят не оборва отразените в АУАН факти и обстоятелства относно управлението от негова страна на автомобил по начина, описан в акта. Приложеният към административната преписка АУАН е съставен от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма и представлява официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, който има обвързваща доказателствена сила по отношение на изложените в същия факти, поради което на основание чл. 193, ал. 1, изречение първо във вр. с чл. 154, ал. 1 ГПК, доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя, а от последния не беше проявена необходимата процесуална активност в тази насока, респ. ангажираните гласни доказателства не са достатъчни да оборят презумптивната му доказателствена сила. Съответно при наличието на редовно съставен АУАН за процесното нарушение, административният орган е бил длъжен да издаде заповед за прилагане

на принудителна административна мярка от вида по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП. В тази хипотеза е предвидено действието на ПАМ да продължи до решаване въпроса за отговорността на лицето. С решаване на този въпрос, отпада и действието на процесната ПАМ. Като преклузия и защита срещу безкрайна продължителност на производството за решаване на отговорността е определен максимално допустим срок на действие от 12 месеца. В този смисъл процесната ПАМ е изцяло в съответствие със законовото изискване.

Принудителната административна мярка, с оглед на чл. 22 ЗАНН във връзка с чл. 171 от ЗДвП, се прилага за предотвратяване или преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, т. е. има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, както и преустановителен характер – да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водач. Оспореният административен акт е издаден при правилно изяснени факти за прилагане на принудата, която е съобразена с целта на закона, поради което не се установява нарушение на чл. 6 АПК. Оспореният административен акт, съгласно чл. 4, ал. 2 АПК, е издаден за целите и на основанията на закона. Целта на законодателя е да осигури безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. С процесната ПАМ, не се цели санкциониране на нарушителя, а постигане на правноопределен резултат – подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване на пътнотранспортните произшествия.

Изложеното води до извода, че процесната ЗППАМ е издадена при наличието на всички материалноправни предпоставки за това без съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона, поради което подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК оспорваният следва да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро (200,00 лева), определено на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 предл. последно и чл. 143, ал. 3 АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Б. С. против Заповед № ГРАМ-2238051 от 13.01.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от Закона за движението по пътищата, издадена от автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Е. Б. С. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 102,26 евро /сто и две евро и двадесет и шест цента/, съставляваща превалутирания размер от левове в евро на сумата от 200, 00 лева (двеста лева), последната, представляваща направени съдебни разноси по настоящото дело.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него съгласно чл. 138, ал. 3 и по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс.

СЪДИЯ:

